

Arrest

nr. 272 501 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 26 maart 2010 een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen wordt afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Tegen deze beslissing stelt verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt het beroep bij arrest nr. 69 201 van 26 oktober 2011.

Verzoekster dient een tweede verzoek om internationale bescherming in op 23 april 2018, hetgeen door het CGVS onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelt verzoekster geen beroep in.

Verzoekster dient op 29 september 2020 een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze verblijfsaanvraag wordt op 4 januari 2022 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) onontvankelijk verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 januari 2022.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.09.2020 werd ingediend door :

*T. (...), I. (...) K. (...) ((...))
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te (...) op (...) 1973
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 26.03.2010 een eerste maal een verzoek in tot internationale bescherming. Deze procedure werd op 26.10.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verliet in 2012 België en keerde terug naar Tsjetsjenië. Vervolgens verbleef betrokkene in Frankrijk en Moskou om op 17.04.2018 terug te keren naar België. Op 23.04.2018 diende betrokkene een tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 10.08.2018 onontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). De duur van deze procedures - namelijk 1 jaar en 7 maanden voor de eerste en iets minder dan vier maanden voor de tweede- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene verklaart dat haar leven ernstig gevaar loopt in haar land van herkomst. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, betreft, dient

opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokken verklaart dat ze haar leven heeft opgebouwd in België en dat er een toetsing dient te gebeuren van artikel 8 EVRM. In dit kader haalt betrokkene aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen gezien haar vrienden en kennissen in België verblijven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Betrokkene beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RW arrestnr. 228193 van 29.10.2019). In het kader van de toetsing van artikel 8 EVRM legt betrokkene ook twee werkbeloftes voor en verklaart dat die zouden vervallen moest ze teruggaan naar haar thuisland. Betrokkene verwijst in dit kader naar een beslissing van de Raad van State die stelt dat de schorsing van een arbeidsovereenkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt. Uit de voorgelegde werkbeloftes blijkt dat er slechts kan overgegaan worden tot een arbeidsovereenkomst 'na vervulling van alle wettelijke verplichtingen inzake woon- en verblijfplaats' dan wel van zodra betrokkene beschikt over een geldige verblijfs- en arbeidsvergunning. Betrokkene toont niet aan dat ze voldoet aan de gestelde voorwaarden zodanig dat er kan overgegaan worden tot het tekenen van een arbeidsovereenkomst. Betrokkene legt ook geen arbeidsovereenkomst voor. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent in casu dus niet dat er moet overgegaan worden tot de schorsing van een arbeidsovereenkomst. Betrokkene toont dus niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Bovendien is er op geen van beide werkbeloftes een einddatum voorzien. Er kan dus niet vastgesteld worden dat de werkbeloftes inderdaad zouden vervallen bij een tijdelijke terugkeer van betrokkene om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post. Betrokkene verklaart nog dat ze verschillende vrienden en kennissen heeft met wie ze dagelijks in contact komt en met wie ze een hechte band heeft opgebouwd. Echter, betrokkene toont niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met haar sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Betrokkene stelt haar aanvraag op gelijke basis met een aanvraag regularisatie conform artikel 2,2° zijnde de onmogelijkheid tot terugkeer en artikel 2,4) juncto 9,9° van de Regularisatiewet. Hieruit begrijpen we dat betrokkene zich wenst te beroepen op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te

handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F, RW, arrest 229048 van 20.11.2019).

Betrokkene verwijst naar de verklaringen van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat hij de 'sans-papiers' uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen en dat hij tevens het nodige zal doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, betrokkene behoort niet tot deze doelgroep aangezien zij geen arbeidscontract voorlegt zodat zij niet aantoonbaar is dat zij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep. Bovendien is betrokkene zelfs niet in het bezit van een arbeidskaart.

Betrokkene wijst nog op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene al lang in België verblijft, dat ze geïntegreerd is en lokaal verankerd, dat zij Nederlandse lessen en de cursus Maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat ze werkbelofte voorlegt en dat hij vele vrienden en kennissen heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr.100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Eveneens op 4 januari 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), ook aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 januari 2022.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: T. (...), I. (...) K. (...)
geboortedatum: (...) 1973
geboorteplaats: A. (...)
nationaliteit: Russische Federatie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van haar beroep zet verzoekster het volgende uiteen:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, lid 1,1°.

Dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekster en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit land van herkomst te richten. Dat het louter zeer moeilijk moet zijn. Dat dit in casu het geval is. Dat verwerende partij hier echter geen motivering voor heeft gegeven.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat verwerende partij stelt dat de duurtijd van de vorige procedures, namelijk 1 jaar en 7 maanden voor de eerste en bijna 4 maanden voor de tweede, niet van die aard zijn dat ze als onredelijk lang kunnen worden beschouwd. Dat verwerende partij echter geen rekening houdt met het feit dat dit zeer lange periodes zijn en dat verzoekster gedurende die periode haar leven in België heeft opgebouwd.

Dat verzoekster de nadruk wilt leggen op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door de DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

In casu dient dus rekening gehouden te worden met het langdurig verblijf, de integratie, de sociale bindingen met België en de initiatieven genomen door verzoekster om haar verblijf legaal te maken.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn en tot een scheiding van het koppel zullen leiden.

Verzoekster haalt artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoekster gekeken en motivering ontbreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat ondanks dat zij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen halt aan de integratie van verzoekster komt. Dat zij daarna echter onmiddellijk zegt dat het maar om een tijdelijke verwijdering gaat en hiermee dus toegeeft dat er wel degelijk sprake is van een halt aan de integratie. Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoekster. Dat de integratie van verzoekster belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoekster.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekster in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekster niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoekster opnieuw de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt

gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat de verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoekster door toedoen van haar langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoekster en geen onderzoek gedaan te hebben naar de duurzaamheid van de relatie van verzoekster. Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651,18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen von bestuur, 43).

Dat verwerende partij stelt dat verzoekster geen arbeidscontract voorlegt. Dat verzoekster dit nu echter wel doet.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen

de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Dat verzoekster in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de

bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekster reeds geruime tijd in België verblijft.

Dat verzoekster haar leven in België wenst verder te zetten.

Dat verzoekster haar werk zou kwijt zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat verwerende partij stelt dat er slechts sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding. Dat dit echter niet juist is.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoekster.

Dat verzoekster reeds geruime tijd in België verblijft en veel vrienden heeft gemaakt in België.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproporionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoekster gescheiden zal moeten leven van haar echtgenoot in schending met artikel 8 EVRM.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van enige afhankelijkheid. Dat verwerende partij echter geen verder onderzoek hiernaar heeft gedaan.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog

andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoekster gescheiden zal moeten leven van haar echtgenoot en haar dochter in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, haar integratie en de aangehaalde middelen van verzoekster niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land om haar situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van haar aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtsens verzoekster.

Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.4 Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015,

nr. 232.140). Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In deze beslissing wordt bovendien uitvoerig gemotiveerd waarom dergelijke elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Hetzelfde geldt voor de tweede bestreden beslissing. Hierin wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort. Dit wordt niet door verzoekster betwist.

Verzoekster kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissingen niet in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Waar zij stelt dat de 'bestreden beslissing' geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld, kan zij geenszins worden gevolgd. Een dergelijk betoog getuigt van een zeer selectieve lezing van de bestreden beslissingen nu zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing evenzeer in feite zijn gemotiveerd. De eerste bestreden beslissing zet, naast een uitdrukkelijke rechtsgrond, uitgebreid uiteen waarom de gemachtigde van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De tweede bestreden beslissing motiveert, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsgrond, dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Uit haar inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat deze motieven haar genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven van de beslissing aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoekster geeft te kennen het oneens te zijn met dit gemaakte oordeel.

Verzoekster betoogt dat verweerder geen onderzoek heeft gedaan naar haar situatie en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle elementen. Volgens verzoekster is er geen rekening gehouden met het feit dat de procedures betreffende haar verzoeken om internationale bescherming een zeer lange periode in beslag hebben genomen en dat zij gedurende die tijd haar leven in België heeft opgebouwd. Verzoekster stelt dat er rekening moet worden gehouden met haar langdurig verblijf, de integratie, de sociale bindingen met België en met de initiatieven die zij heeft genomen om haar verblijf te regulariseren.

Waar verzoekster van oordeel lijkt te zijn dat de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming zeer lang hebben geduurd, moet worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert dat de duur van deze procedures niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is vereist, geeft aan verzoekster *ipso facto* geen recht op verblijf.

Bovendien volgt de Raad verweerder in zoverre dat hij stelt dat verzoekster uit diens langdurig illegaal verblijf geen zodanig recht op verblijf kan eisen. Het feit dat verzoekster lange tijd op illegale wijze in België verblijft en zich intussen integreert, is uitsluitend aan diens eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking worden genomen (cf. RvS 7 oktober 2003, nr.123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554).

Waar verzoekster verder verwijst naar haar langdurig verblijf en integratie, moet worden gewezen op de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene al lang in België verblijft, dat ze geïntegreerd is en lokaal verankerd, dat zij Nederlandse lessen en de cursus Maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat ze werkbeloftes voorlegt en dat hij vele vrienden en kennissen heeft) verantwoorden niet dat de

aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr.100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad volgt verweerder in deze motivering. De Raad van State stelt inderdaad *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder in voorliggende zaak niet kon terugvallen op een standpunt dat steun vindt in de rechtspraak van het hoogste administratieve rechtscollege of dat hij door dit te doen kennelijk onredelijk optrad.

Waar verzoekster stelt dat er eveneens rekening moet worden gehouden met haar sociale banden en opgebouwde leven in België, stelt de Raad vast dat ook hieromtrent duidelijk in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd. De gemachtigde laat immers het volgende gelden:

“Betrokken verklaart dat ze haar leven heeft opgebouwd in België en dat er een toetsing dient te gebeuren van artikel 8 EVRM. In dit kader haalt betrokkene aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen gezien haar vrienden en kennissen in België verblijven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Betrokkene beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RW arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

(...)

Betrokkene verklaart nog dat ze verschillende vrienden en kennissen heeft met wie ze dagelijks in contact komt en met wie ze een hechte band heeft opgebouwd. Echter, betrokkene toont niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met haar sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.”

Verzoekster kan aldus niet dienstig voorhouden dat met bovenvermelde elementen geen rekening is gehouden, nu een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing het tegendeel aantoonde.

De Raad concludeert dat verzoekster zich in wezen beperkt tot het kort bespreken van de in de bestreden beslissing gedane feitelijke vaststellingen en het geven van een eigen versie of verklaring ervoor, gesteund op loutere beweringen zonder toevoeging van enigerlei begin van bewijs, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot haar bevoegdheid behoort. Verzoekster maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het feit dat zij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Waar verzoekster betoogt dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen maar dat dit louter zeer moeilijk moet zijn, ziet de Raad niet in welk belang verzoekster bij deze kritiek heeft nu in de eerste bestreden beslissing niet wordt vereist dat zij aantoonst dat ze onmogelijk de aanvraag in haar land van herkomst kan indienen. Voor zover verzoekster aanvoert dat het *in casu* zeer moeilijk is om haar verblijfsaanvraag in te dienen in haar land van herkomst, moet de Raad opnieuw vaststellen dat verzoekster hiermee enkel en alleen aantoonst dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde maar geen enkel bewijsstuk bijbrengt dat haar betoog kan ondersteunen.

Verder bekritiseert verzoekster dat er in de eerste bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM. Ook hier kan de Raad verzoekster niet bijtreden. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert immers dat de gemachtigde wel omtrent dit element heeft gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat haar leven ernstig gevaar loopt in haar land van herkomst. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Waar verzoekster voorhoudt dat verweerder zichzelf tegenspreekt omdat er wel sprake zou zijn van een gedwongen terugkeer, bemerkt de Raad dat verweerder in de eerste bestreden beslissing correct motiveert dat er, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Aan verzoekster wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Van haar wordt aldus verwacht dat zij het Belgische grondgebied vrijwillig verlaat. Verzoekster wordt niet vastgehouden met het oog op een gedwongen verwijdering van het grondgebied.

Verzoekster stelt voorts dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst *“een serieuze halt zou toeroepen”* aan haar integratie. Volgens haar is haar integratie in België belangrijker dan *“het vervullen van een administratieve formaliteit”*.

Nog daargelaten het feit dat verweerder in de eerste bestreden beslissing correct stelt dat elementen betreffende de integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg niet in de ontvankelijkheidsfase kunnen worden opgeworpen als buitengewone omstandigheid, heeft de gemachtigde reeds gesteld dat verzoekster niet heeft verduidelijkt waaruit moet blijken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en waarom deze integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift opnieuw enkel en alleen beroept op haar integratie, zonder dat zij het bestaan ervan bewijst en zonder aan te tonen op welke wijze haar integratie haar verhindert terug te keren naar Rusland. Het betoog van verzoekster is niet dienstig.

Het betoog van verzoekster aangaande de *“criteria van de instructies”* is evenmin dienstig nu dit berust op een louter blote bewering zonder dat verzoekster enig begin van bewijs bijbrengt waaruit effectief blijkt dat deze ‘instructies’ nog steeds worden toegepast voor de beoordeling van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Met een dergelijke bewering kan de Raad geen rekening houden.

Vervolgens stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster aannemelijk tracht te maken, verweerder niet heeft toegegeven onvoldoende onderzoek te hebben gedaan naar haar specifieke situatie. Waar verzoekster verweerder verwijt geen onderzoek te hebben gedaan naar de duurzaamheid van haar relatie, bemerkt de Raad dat verzoekster geenszins preciseert welke relatie zij hiermee bedoelt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een duurzame relatie onderhoudt in België.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster slechts voor het eerst in het kader van het huidig beroep een arbeidscontract bijbrengt. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Er dient te worden besloten dat verweerder geen rekening kon houden met een dergelijke element, gezien hij er op het moment van de bestreden beslissing geen kennis van had. Bovendien gaat

verzoekster hiermee geheel voorbij aan het motief van de eerste bestreden beslissing dat zij niet aantoonde dat zij voldoet aan de gestelde voorwaarden zodanig dat er kan worden overgegaan tot het tekenen van een arbeidsovereenkomst. Verzoekster toont immers niet aan te beschikken over een verblijfs- en arbeidsvergunning. Ten overvloede heeft de gemachtigde gemotiveerd dat niet vast staat dat de werkbeloftes die verzoekster aanvoert, zouden vervallen bij een tijdelijke terugkeer naar Rusland om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Het betoog van verzoekster dat zij haar werk kwijt zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar Rusland, doet hier geen afbreuk aan nu dit niet wordt gestaafd door de nodige bewijsmiddelen.

De Raad wijst erop dat de behandeling van verzoeksters verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis reeds impliciet een belangenonderzoek inhoudt, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij betoogt dat een belangenonderzoek ontbreekt.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. De eerste bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

Vervolgens beroept verzoekster zich op een schending van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster houdt voor dat de ‘bestreden beslissing’ op disproportionele wijze ingrijpt in haar privé- en familielevens daar deze er toe leidt dat zij in geval van uitwijzing gescheiden zal moeten leven van haar echtgenoot en haar dochter. De Raad ziet niet in welk belang verzoekster bij deze kritiek heeft, nu uit niets blijkt dat verzoekster gehuwd is, laat staan dat zij een kind heeft.

Uit verzoeksters verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij zich beroept op haar integratie en vriendenkring in België om te stellen dat de afwijzing van haar verblijfsaanvraag een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Hiermee doelt zij in wezen op een privéleven dat ze in België zou hebben ontplooid. Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip ‘privéleven’ niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Aangaande het privéleven van verzoekster wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokken verklaart dat ze haar leven heeft opgebouwd in België en dat er een toetsing dient te gebeuren van artikel 8 EVRM. In dit kader haalt betrokkene aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen gezien haar vrienden en kennissen in België verblijven.

(...)

Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Betrokkene beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RW arrestnr. 228193 van 29.10.2019). In het kader van de toetsing van artikel 8 EVRM legt betrokkene ook twee werkbeloftes voor en verklaart dat die zouden vervallen moest ze teruggaan naar haar thuisland. Betrokkene verwijst in dit kader naar een beslissing van de Raad van State die stelt dat de schorsing van een arbeidsovereenkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt. Uit de voorgelegde werkbeloftes blijkt dat er slechts kan overgegaan worden tot een arbeidsovereenkomst 'na vervulling van alle wettelijke verplichtingen inzake woon- en verblijfplaats' dan wel van zodra betrokkene beschikt over een geldige verblijfs- en arbeidsvergunning. Betrokkene toont niet aan dat ze voldoet aan de gestelde voorwaarden zodanig dat er kan overgegaan worden tot het tekenen van een arbeidsovereenkomst. Betrokkene legt ook geen arbeidsovereenkomst voor. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent in casu dus niet dat er moet overgegaan worden tot de schorsing van een arbeidsovereenkomst. Betrokkene toont dus niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Bovendien is er op geen van beide werkbeloftes een einddatum voorzien. Er kan dus niet vastgesteld worden dat de werkbeloftes inderdaad zouden vervallen bij een tijdelijke terugkeer van betrokkene om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post. Betrokkene verklaart nog dat ze verschillende vrienden en kennissen heeft met wie ze dagelijks in contact komt en met wie ze een hechte band heeft opgebouwd. Echter, betrokkene toont niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met haar sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt."

De gemachtigde motiveert uitdrukkelijk dat verzoekster niet aantoont dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM. Dit motief wordt door verzoekster niet weerlegd in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoekster zich *in casu* beperkt tot vage beweringen omtrent een integratie in België die geenszins worden ondersteund door enige bewijsstukken. Nog daargelaten de vraag of verzoekster werkelijk een concreet privéleven in België heeft opgebouwd, moet worden gesteld dat zij niet aantoont dat dit vermeende privéleven een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit vermeende privéleven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Waar verzoekster de gemachtigde verwijt geen onderzoek te hebben gedaan naar de aanwezigheid van een afhankelijkheidsrelatie, gaat zij voorbij aan de duidelijke bewoordingen van de eerste bestreden beslissing: de gemachtigde oordeelt dat verzoekster heeft nagelaten aan te tonen dat een dergelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat. Het is geenszins de verantwoordelijkheid van de gemachtigde om op eigen initiatief een onderzoek te doen naar de aanwezigheid van een afhankelijkheidsrelatie. Er wordt van verzoekster verwacht dat zij zelf alle relevante elementen bijbrengt die de gemachtigde toelaten zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van haar individuele situatie. Wanneer verzoekster zelf niet aantoont dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat, *quod in casu*, hoeft de gemachtigde hier zelf geen bijkomend onderzoek meer naar te doen.

Verzoekster stelt verder dat de gemachtigde niet is overgegaan tot de verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Verzoekster verliest hierbij uit het oog dat het bevel om het grondgebied te verlaten, *d.d.* 4 januari 2022, is afgegeven samen met de beslissing waarbij haar verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, *d.d.* 4 januari 2022. Met verwijzing naar het voorgaande kan worden gesteld dat de gemachtigde uitvoerig heeft gemotiveerd omtrent een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM, alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt opgemerkt dat verzoekster dit motief niet betwist. Verzoekster ontkent niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum maar voert aan dat dit zo is omdat ze in afwachting was van de behandeling van haar

“lopende procedure”. Hiermee lijkt verzoekster te betogen dat zij geen geldig paspoort met een geldig visum bezit omdat ze moest wachten op de behandeling van haar verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster doet hiermee echter geen afbreuk aan de wettigheid van het motief. De omstandigheid dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum, vindt steun in het administratief dossier en vormt het determinerend motief van de tweede bestreden beslissing. Dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort kan deze beslissing dragen. Het feit dat verzoekster in afwachting was van de behandeling van haar verzoek tot verblijfsmachtiging, verandert niets aan het feit dat zij effectief niet in het bezit is van een geldig paspoort. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat een dergelijk motief niet correct is. Bovendien moet met verwijzing naar het voorgaande worden gesteld dat de eerste bestreden beslissing niet op onwettige wijze is genomen. Dit betekent dat de eerste bestreden beslissing in stand wordt gehouden en verzoeksters’ *“lopende procedure”* inmiddels is afgesloten. Haar verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is onontvankelijk en verzoekster beschikt nog steeds niet over een geldig paspoort. De behandeling van haar verzoek tot verblijfsmachtiging verandert aldus niets aan het feit dat zij niet over een geldig paspoort beschikt.

Tenslotte betoogt verzoekster dat het tegen alle redelijkheid ingaat dat zij na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt. Omwille van de behandelingsduur van haar aanvraag moet er een algemeen gedoogbeleid worden gevoerd, minstens in afwachting van de behandeling van haar beroep door de Raad.

Verweerder heeft kennelijk redelijk geoordeeld waar hij stelt dat de aangevoerde elementen niet als bijzondere omstandigheden kunnen worden weerhouden. De Raad bemerkt dat aan verzoekster nooit een verblijfsrecht is toegekend en zij aldus illegaal in België heeft verbleven, hetgeen het gevolg is van haar eigen keuzes en haar eigen houding. Zij kan niet redelijkerwijs van verweerder verwachten dat hij haar illegaal verblijf op het Belgische grondgebied duldt en haar verder ongemoeid laat. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen de formele of de materiële motiveringsplicht dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel schenden. Verzoekster toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing op onwettige wijze is genomen.

De Raad bemerkt dat het eventuele indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van verzoekster en bijgevolg niet verhindert dat er een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Dit geldt des te meer nu de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk is verklaard en niet wordt aangetoond dat deze beslissing onwettig is. In de mate dat verzoekster nog doelt op de beroepsprocedure ten aanzien van deze beslissing, wijst de Raad erop dat dit de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950).

Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit arresten van de Raad, volstaat het tot slot erop te wijzen dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN